

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAÏSOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Nº 199 — Barcelona — Desembre del 1958

Preu: 1 pta.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT

(Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 24, 25 i 26 metres des de les 5 i mitja de la tarda a les 12 de la nit.

Per les mateixes ones de 24, 25 i 26 metres emet també tots els dies de 7 a 7 i mitja del matí.

Els dilluns, transmet en català.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

EL DESISTIMENT DEL CORONEL EYMAR REPRESENTA UNA GRAN VICTORIA CONTRA LA REPRESSIO

(DECLARACIO DEL COMITE EXECUTIU DEL P.S.U. DE CATALUNYA)

El coronel Eymar, jutge especial amb jurisdicció a tot el territori nacional, ha comunicat el seu desistiment en la causa contra el camarada Miquel Nuñez, membre del Comitè Executiu del P.S.U., i els altres 18 treballadors detinguts amb motiu de les vagues obreres de Barcelona de març d'enguany, acusats d'haver organitzat les vagues i de ser militants del P.S.U.

Per consegüent, la instrucció de la causa passa a dependre de la IV Regió Militar, Barcelona, i desapareix el caràcter **sumari** i **d'urgència** amb què el coronel Eymar preparava el Consell de Guerra. **Miquel Nuñez i els altres encartats ja han estat autoritzats a designar llurs advocats i han pogut entrevistar-se amb ells.**

L'acció unida dels treballadors barcelonins de totes les tendències i opinions, les activitats dels advocats i dels intel·lectuals en general, així com les gestions dels familiars dels presos i de personalitats seglars i religioses, i el poderós moviment de solidaritat que es desenrotlla a tot Espanya, han contribuït a crear l'ambient i les condicions que han obligat el coronel Eymar a desistir-se. També hi ha ajudat el recolzament del moviment obrer i democràtic internacional a la causa del poble espanyol.

Tot això ha repercutit al seu torn, amb un nou eixamplament de la protesta i de les gestions per part de tots els sectors de la població de Catalunya, a favor dels treballadors i intel·lectuals socialistes detinguts darrerament arreu d'Espanya i, concretament, dels 16 patriotes detinguts a Barcelona el 14 de novembre passat amb l'acusació de tenir activitats polítiques i de pertànyer al Moviment Socialista de Catalunya, entre els quals figuren l'obrer Miquel Casablanca Joanico i l'advocat Joan Reventós i Carner.

El terreny abonat i la nova sacudida d'indignació causada en l'opinió catalana per aqueixes detencions han obligat el Governador i la policia a respectar les normes jurídiques i a traslladar-los a la presó abans de passar les 72 hores de llur detenció. I d'altra banda s'ha anunciat ja també el desistiment del coronel Eymar i el pas d'aquesta causa a la jurisdicció ordinària, havent estat alliberats alguns detinguts.

El desistiment del coronel Eymar en aquests processos representa una gran victòria de la lluita de la classe obrera i de tot el poble contra la repressió del règim dictatorial.

Ja és hora que la normalitat jurídica sigui restablerta a Espanya i que tots els espanyols puguin viure a cobert de l'arbitrarietat del Govern i policia!

Als vint anys d'acabada la guerra civil, quan el poble de tot Espanya clama per la

reconciliació nacional i per la convivència democràtica de tots els ciutadans, resulta intolerable que milers d'homes i dones patriotes continuïn en presó per haver defensat la República. Resulta intolerable que dirigents obrers com Antonio Rosell, de Saragossa, i Leoncio Peña, de Bilbao, siguin condemnats a vint anys de presó pel fet d'orientar i dirigir les accions, eminentment pacífiques, dels treballadors en llur lluita per un augment de salaris i per millors condicions de vida; i que l'amenaça de penes semblants plani sobre els dirigents obrers d'Astúries, Canga i Arenas, i sobre Felix Navarro i altres treballadors, acusats d'haver organitzat a Madrid la Jornada de Reconciliació Nacional.

Aquesta greu amenaça plana particularment sobre els camarades Miquel Nuñez i Manuel Martínez, als quals es pretén muntar dos Consells de Guerra; un per les vagues de març junt amb els altres 17 treballadors i un altre per llur participació al boicot del transport urbà del 1957, pel qual han complert o estan complint condemna els camarades Emilià Fàbregas, Joan Keyer i altres treballadors barcelonins.

Segons les últimes notícies el Govern insisteix per què aquests Consells de Guerra es vegin abans de Nadal i es pòden celebrar d'un dia a l'altre.

El Comitè Executiu del P.S.U. s'adreça als treballadors de les ciutats i del camp

de Catalunya, als intel·lectuals, a tots els partidaris de posar fi a l'esperit de guerra civil, per què, mitjançant peticions o altres gestions, reclamin al Capità General de la IV Regió el desistiment de la jurisdicció militar a favor de la jurisdicció ordinària en la causa de Miquel Nuñez i dels seus 18 companys i la llibertat provisional immediata per aquests i per Miquel Casablanca i els altres ciutadans encartats amb ell.

El Comitè Executiu del P.S.U. saluda tots aquells, els quals han intervingut d'una manera o altra en l'obtenció del gran triomf que representa el desistiment del coronel Eymar i els invita a unir i impulsar encara més llur acció per a imposar a la dictadura la supressió de les jurisdiccions especials, la llibertat provisional dels detinguts i que cessi la repressió terrorista. Els crida a desenrotllar llurs activitats i fer que esdevinguin una acció general i coordinada de tots els pobles d'Espanya a favor de l'amnistia general per a tots els presos i exiliats polítics.

La consecució d'aquesta amnistia general representaria un gran triomf sobre l'esperit de guerra civil, a favor de la reconciliació nacional i de la convivència civil democràtica, per les quals es pronuncia clarament el poble de tot Espanya.

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

8 de desembre del 1958

LA CRISI ECONOMICA I LA PRODUCTIVITAT

La crisi econòmica segueix avançant i cada dia són més les dificultats de les empreses per a poder seguir endavant en les varies rames de la producció.

A. Martí Michelena constata aquest fet ja fa algun temps i el confirma escrivint en la crònica setmanal de «La Vanguardia» del 30 de novembre darrer: «...és evident que la disminució del volum de vendes, que va començar a sentir-se en diversos rams tèxtils, té els seus reflexes en altres sectors industrials».

Així, mentre el general Franco i els seus corifeus fan de la productivitat un cavall de batalla de llur propaganda, la crisi econòmica es va estenent per tot el país i a tots els rams, perquè no es pot vendre tot allò que es produeix. Els industrials no poden vendre i els treballadors no poden comprar.

A què ve, doncs, la xerrameca sobre la productivitat?

Franco i els seus jerarques no es cansen de dir i repetir que no es poden augmentar els salaris mentre no s'elevi la producti-

vitat, perquè l'augment de salaris provocaria un nou augment de preus.

Però el cert és que des de novembre del 1956 no hi ha hagut cap augment general de salaris i els preus no paren de pujar. «L'altre gran problema —continua Michelena en la citada crònica— segueix sent el dels preus de les subsistències, a la puja dels quals no s'hi veu fi».

Per què, doncs, si no s'augmenten els salaris segueixen pujant els preus? Per què, si els preus pugen amb o sense productivitat, no es decreta pel Govern l'augment general dels salaris?

Per què la política del Govern franquista consisteix en augmentar els fabulosos beneficis de les grans Empreses monopolistes privades i de l'Estat a base, precisament, d'augmentar els preus i mantenir bloquejats els salaris, a base de rebaixar els impostos ja reduïts que paguen i carregarlos sobre les empreses petites i mitjanes, a base de donar als monopolistes més possibilitats d'importar maquinària i modernes

(Passa a les pàgines centrals.)

(Ve de la primera pàgina)

instal·lacions privant d'aquestes possibilitats als altres industrials.

Quan Franco i els seus ministres parlen d'augmentar la **productivitat**, ho fan en general, però el que volen és augmentar-la en les grans empreses per a elevar encara més llurs beneficis.

Per exemple: «La Telefònica, la SEAT, Mines del Rif, Forces Elèctriques de Catalunya i el Banc d'Espanya — cinc entitats — han obtingut en 1957 un benefici declarat de 2,285 milions de pessetes. La Telefònica 84 milions més que en 1956. La SEAT, 95 milions més. Mines del Rif, 127 milions més. El Banc d'Espanya 653 milions més. Forces Elèctriques de Catalunya, 166 milions més que en 1955.

Les grans Empreses, amb maquinària i instal·lacions importades mitjançant les divises procurades per l'agricultura i la indústria en general, augmenten la **productivitat**, cosa que no poden fer les petites; paguen la mà d'obra igual que les petites i augmenten els preus de la matèria primera i de l'energia en lloc d'abaratir-los, encarint encara més el cost de producció de totes les empreses no monopolistes, carregades a més amb els impostos que haurien de pagar les grans.

I d'aquesta manera, tot i no augmentar els salaris, els preus de tots els articles s'apugen inevitablement per

La Medalla d'Or no resol el problema de l'Aigua

El dimecres, 26 de novembre darrer, l'Ajuntament de Barcelona es va reunir i, com és costum, va dedicar uns mots al problema de l'aigua.

Quant de'nrenou no s'ha fet sobre aquesta qüestió! Però el cert és que els mesos passen, les paraules se les emporta el vent i l'aigua segueix tan escassa i dolenta com sempre o més escassa i dolenta que mai.

Les autoritats es llencen mútuament les culpes els uns als altres i Alcaldes i Governadors fan reiterats viatges a Madrid, cadascun volent fer creure que és ell el que aporta la solució.

Hi ha solució? Ben cert que n'hi ha! Però la incúria del règim ha deixat que el mal s'agravés fins uns extrems que fan la solució més difícil, sobretot, perquè ells són els sols que tenen dret a parlar i el poble no té un mitjà legal de fer pressió a través d'una premsa lliure i del dret de parlar en públic, per a denunciar les causes de la incúria passada i els obstacles i manejos que s'hi oposen i ho allargassen actualment.

En la citada sessió, l'alcalde, senyor Porcioles, ha proposat — i s'ha acordat — la creació d'una medalla commemorativa del decret establint la Junta Administrativa del proveïment d'aigües de Barcelona i la primera medalla — d'or — d'ofrendar-la immediatament al «Caudillo».

Quan aquesta medalla d'or estigui feta, a Barcelona no hi haurà més aigua que abans. L'aigua seguirà sent escassa i dolenta. Però l'Alcalde i el Consell Municipal, designats per Franco i Acedo Colunga, celebraran amb l'entrega de la medalla al «caudillo» la vinguda d'unes aigües que no se sap quan arribaran ni tan sols si arribaran mai a Barcelona.

més que els petits redueixin llur marge de benefici.

El resultat és que la capacitat adquisitiva dels salaris disminueix, els treballadors poden comprar cada dia menys els articles sobren en el mercat les petites empreses s'arruïnen deixant el lloc a les més grans. D'altra banda, això recau sobre els treballadors a través de la reducció de les hores extraordinàries i l'amenaça d'atur forçós, abaixant encara més llur poder compra.

Parlar de «productivitat» en general, com ho fa el franquisme, és en realitat insultar els treballadors i els industrials. La productivitat no es pot augmentar a base de força humana, sinó solament amb la renovació de la maquinària, cosa que el règim nega i impideix a les empreses no monopolistes, acaparant-ho tot per a les grans.

Es podrà parlar de **productivitat en general** quan es faciliti la renovació de maquinària en general, mitjançant una política que tingui en compte l'interès general del país i no **exclusivament** el de l'oligarquia amb la qual Franco i els seus ministres i jerarques estan entroncats; quan es limitin els beneficis escandalosos dels monopolis i s'anul·lin els privilegis igualment escandalosos que gaudeixen sota el franquisme.

En realitat, la dictadura franquista està estenent a la indústria la política de **concentració parcelària**, que ja fa temps ha encetat al camp. Alliberant d'impostos les ampliacions de capital i les reserves financeres de les grans empreses, donant més facilitats a la inversió de capital estranger en aquestes i a la retirada d'Espanya dels beneficis que li correspondran, comblant-les de nous i més escandalosos privilegis, el franquisme mena a l'arruïnamment de les empreses no monopolistes i a eliminar-les del mercat.

Però aquesta política, que presenta ja un encaminament extremadament dolorós per a la classe obrera i tots els treballadors i significa un empobriment més accelerat de les classes mitjanes, no pot per menys que determinar també una intensificació de les protestes de la burgesia petita i mitjana tan nombrosa a Catalunya i a tot Espanya.

Tenint en compte aquest fet, la lluita de la classe obrera per l'augment dels salaris i per l'establiment d'un salari mínim vital amb escala mòbil, per jornada de vuit hores, ha d'estimular les protestes i l'acció de la burgesia no monopolista contra el règim de dictadura i contra els privilegis monopolistes; per carregar sobre els monopolis una gran part dels impostos que avui planen damunt d'aquella; per l'abaratiment de les matèries primeres i de l'energia; per la renovació de la maquinària mitjançant la impulsio de la producció nacional i el dret a una part de les divises avui monopolitzades exclusivament pels components de les camarilles del règim.

Una tal orientació en el terreny econòmic, s'ha de traduir i es traduirà necessàriament en un corrent d'unitat d'acció per a coordinar les lluites de la classe obrera i de la pagesia amb les protestes i activitats de la burgesia no monopolista i dels intel·lectuals, de tot el poble, per la llibertat política, indispensable per a poder canviar, junt amb el règim, la inaguantable situació actual.

Eufòric d'un matí de marxas militars al Parc de la Ciutadella, la tarda del 2 de desembre corrent Acedo Colunga acudí a Garnollers per a pronunciar-hi un discurs. Parlava als caps i secretaris locals de la Falange.

Les marxas militars amb què de bon matí es va celebrar la constitució de la «Germandat d'Alfereços provisionals» li havien pujat al cap i el seu discurs fou una crida, una més, a la guerra civil. **Contra tot i contra tothom!**

Bé es veritat que les amenaces es barrejaven amb els afalacs, com si no sabés de quin costat girar-se, donant a contra-cor una veritable impressió de desesper.

«No consentirem de cap manera — va dir — res que signifiqui el retorn de res que contribueixi a establir una diferència entre els espanyols...»

La frase és força torturada i el seu significat encara ho és més. En el «no consentirem» hi ha tot el sentit de «la diferència», de «la secessió» i de «la separació» que ells, Acedo Colunga, Franco i tots els partidaris de la guerra civil, volen mantenir entre els espanyols. Són ells els que lliuren la pàtria a «la ruïna i l'extermini» amb aqueix dictatorial «no consentirem!».

Qui són ells? Són els que han portat la pàtria, a través de l'extermini de tota oposició a un grau d'arruïnamment tal, que avui ja els és impossible de destruir l'oposició. L'oposició és avui el poble tot.

Primerament, els tribunals especials es deien «contra la maçoneria i el comunisme»; després ja hi afegiren «i al-

FINS QUAN DURARÀ

Una vegada més ha arribat l'hora de la sèmbra i si els pagesos han volgut adobar com cal llurs terres han hagut de pagar un feixuc tribut al catau d'especuladors i estraperlistes del Servei Nacional del Blat i organismes distribuïdors dels adobs.

Les promeses del Ministre de Comerç i organismes oficials afirmant que enguany s'havien pres totes les mesures per tal que no es repetissin els defectes i retards de l'any passat foren fetes per ensopir la pagesia.

Però, per reacció natural davant l'escarniment repetit, la protesta dels pagesos ha esdevingut més escandalitzada i vigorosa.

Per tal d'apaivagar-la, el Director General d'Agricultura, Sr. Moscoso, ha tractat el problema dels adobs en una emissió de la televisió, completada per unes àmplies declaracions publicades pel diari «ABC» el passat dia 11 de novembre, que resumim breument.

Assegura el Sr. Moscoso que, des del mes de març, el Govern prengué les disposicions per a satisfer totalment les necessitats de nitrat i d'amoniac... que els adobs no manquen pas, sinó que el fet que la distribució als diferents indrets no es realitzava amb la urgència necessària... acabava dient que tot estava ja arranjat gràcies a un gran esforç de mobilització, desplegat pel Servei Nacional del Blat, volent-ho demostrar amb una xifra impressionant de trens, vagons i tonelades d'adobs transportats en els últims mesos.

tres activitats posaren el cap dels obrers en CNS; més tard d'«Els Bruch» i llarga va llarg pica contra el que comentent dient: «Si no sentirem») es vellions sagrats litúrgia), nos estem disposos

Així, els nys els repunys els comunys els nacionalis

SALU

ELS
ELS TR
I EL PO
DE CAT

Bone
nadal

PROBLE

El més el prendre als o bé els vagació o bé, si han servit pas indrets de zems del de corrup Blat.

Car l'esc en la manca serveis oficials L'escàndol fet que adobs com de transport d'estraperla.

Les primer xarxa estr de la distribu sortir d'altra quies i orgu tan més veu pagesos han collites per nitrat a 5 preu d'estr més de com interessos

La profi llatrònic nio de cons mica Cent qual ting novembre La Com a l'estudi

cialistes, meys els liberals i els catòlics; meny tots, en fi, els que no són ells. Llevat de tots aquests, seguí dient Acedo Colunga en el discurs de Granollers, «la Falange està disposada a governar i a avalar la seva pròpi doctrina, que és un participació de tots els espanyols...»

Però, no sembla que tal com estan les coses, són més els altres que no pas ells?

Es evident que els Franco i Acedo Colunga també se'n donen compte i es per això que, als vint anys, emprenen l'organització de la «Germandat d'Alfereços provisionals» com poden intentar crear-ne d'altres categories d'oficials. Però aquests alfereços provisionals són avui industrials i comerciants, advocats o metges, enginyers, i alguns potser obrers o camperols.

El mateix Acedo Colunga sembla haver-se'n donat compte, puix que deia en el seu discurs: «Aquesta Germandat no és política...»

En resum, allò que més correspon és constatar com ha penetrat en tots els sectors del país la idea de **reconciliació nacional** i com queda aïllada la Falange i l'esperit de guerra civil.

Fem avançar la reconciliació i unim l'acció de tota l'oposició per tal de dedicar-nos tots a evitar l'arruïnament complet de la pàtria i a bastir unes autèntiques prosperitat i grandesa a través de la tolerància i comprensió mútues i de la convivència civil democràtica.

ESCÀNDOL dels ADOBS ?

formular unes propostes, de les quals recollim les següent :

— L'escassetat d'adobs que s'observa al camp « **dóna lloc a un lliurament tardà a l'agricultor i a una ESPECULACIO dels distribuïdors i dipositaris dels adobs** ».

— « **Els lliurament tardans degust a deficiències d'organització — que poden arribar a produir l'ESPECULACIO posterior — han causat greus perjudicis al camp i crebantament a l'economia nacional** ».

— Finalment, la Comissió planteja la necessitat d'una intervenció de l'Organització Sindical Agrària en tots els problemes relacionats amb la distribució dels adobs i que s'ordenin « **els preus i la distribució d'una manera més racional** ».

El fet que un tal organisme nacional, en constituir-se, proclami la necessitat d'acabar amb l'estraperlisme dels adobs, demostra, primerament, que es tracta d'una reivindicació comú a tota la pagesia i, en segon lloc, tradueix la voluntat general de posar d'una vegada punt final a un tal escàndol.

Aquesta voluntat pot esdevenir realitat si en cada poble i en cada comarca, els pagesos exigeixen que les «Hermandades», Cooperatives, Ajuntaments, i tots els organismes leals, prenauin posició contra els estraperlistes del Servei Nacional del Blat i altres especuladors, tot recolzant ben units les protestes i reivindicacions presentades a través d'aqueixos organismes, que constitueixen una veritable plataforma legal per a llur acció.

Confirmant tot el que venim dient, el periòdic «Sabadell» publicà el passat mes de setembre un solt, dient així: «**A conseqüència de la situació actual de crisi de treball que es fa sentir en la nostra ciutat, els productors del ram tèxtil es troben en un difícil moment puix que en la majoria de les fàbriques se'ls nega feina o se'ls admet en unes condicions que no estan d'acord amb la Llei, contractant-los per hores, sense dret en la majoria dels casos a percebre les assegurances socials, els punts, etc., als quals tenen dret**».

Des de setembre ençà, la crisi no fa més que intensificar-se. Algunes cases han fet fallida i són nombroses les que

EL NUMERO 200 DE "TREBALL"

El mes que ve es publicarà el número 200 de «Trebll».

Quant d'esforç i abnegació es troben sintetitzats en aqueixa enunciació!

Des dels primers anys de la dictadura, militants heroics i ardits van assegurar l'aparició a Barcelona de l'òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya. En sortir el número 200, la situació ha anat canviant profundament. Ben cert, la dictadura franquista segueix dominant, però està ja fortament crebantada pel moviment de masses, que «Trebll» ha contribuït a orientar i impulsar.

L'àrea a la qual «Trebll» ha d'arribar s'ha aixampl. El nombre d'exemplars necessaris h crescut. I això requereix un gran esforç d'organització, però també econòmic.

«Trebll» necessita, per arribar arreu i amb la quantitat convenient, l'ajut acrescut dels militants del partit, dels simpatitzants i de tots els lectors.

Amb motiu de sortir el número 200, preparem un esforç particular d'ajut econòmic a «Trebll».

Impulsem la seva difusió, així com la de «Mundo Obrero» i de tota la propaganda del Partit.

AIXI « AJUDEN » ELS NORD-AMERICANS

En dies passats s'ha inaugurat a Barajas (Madrid) una fàbrica filial de la Berkshire Knitting Mills nord-americana, batejada (la filial) «**Berkshire Espanyola S.A.**». Ah, el nacionalisme franquista!

I heus aquí que la fàbrica, muntada amb maquinària americana, representant el 25 per cent del capital i la participació americana, es dedicarà a la fabricació de mitges de nilon i **tindrà capacitat per a proveir tot el mercat interior**.

Qui compartirà els beneficis d'aquesta empresa amb els imperialistes nord-americans? Entre els accionistes principals que van assistir a la inauguració de la fàbrica figuraven el Tinent-general Francisco Franco i Salgado Araujo, cosí del Generalíssim i cap de la seva secretaria militar; Felip Polo i Martínez Valdès, cunyat de Franco i secretari particular seu; el Tinent-coronel Fernandez Fuertes de Villavicencio, segon cap i intendent de la casa civil del cap

han decidit de no fer hores extraordinàries, quedant privats els treballadors dels ingressos que per aquest mitjà es procuraven. L'ambient de malestar i descontent s'està intensificant manifestament.

Recollint aquest ambient i tractant d'orientar la classe obrera i el poble sabadellenc en general, circulen fulles — i altres semblants circulen per Tarrassa, on es crea una situació igual — en les quals es crida els distints sectors colpejats per la crisi a actuar. Diuen així:

«...La puja dels preus està arribant a límits que fan la vida impossible. A això se suma la crisi econòmica que s'expressa amb la pèrdua d'hores extra, la perspectiva d'atur forçós per als obrers i la falta de treball o la ruïna per a molts dels petits i mitjans industrials i dels treballadors dits «drapaires». La inquietud i el malestar s'estenen a la més gran part de les capes de la nostra ciutat.

«Amb tot i aquesta situació, el Govern persisteix en negar-se a augmentar els salaris i fer efectius els acords del III Congrés de treballadors (salaris mínim vital amb escala mòbil subsidi d'atur forçós i a treball igual salari igual per a les dones i els joves).

«Al mateix temps, els comerciants i industrials modestos es troben amb l'estrangulació de llurs negocis, amb el constant increment dels impostos, que no paguen les empreses monopolistes i estatals declarades «d'interès nacional».

«**Obrers:** Formeu comissions per anar junt amb els enllaços i els jurats al Sindicat i a l'Empresa a exigir un augment dels salaris i que es facin efectius els acords del III Congrés. Enviem plects de signatures al Ministre del Treball

«**Comerciants i industrials:** Exigiu per tots els medis al vostre abast que us siguin disminuïts els impostos i que s'acabin els privilegis, gràcies als quals les empreses monopolistes us aplasten. Recolzeu les demandes dels obrers d'augment de salaris, única forma real d'elevat la capacitat adquisitiva del mercat i donar sortida als productes!»

Aqueixes fulles es comenten molt favorablement.

Corresponsal

de l'Estat; i el Tinent-general Carlos Asensio, cap de la casa militar.

Ací tenim un exemple més de la política econòmica del «Caudillo». Valdre's del poder dictatorial de l'Estat franquista per a realitzar una política de prebendes per a sí mateix i per als seus, ensems que per a les camarilles oligàrquiques que l'envolten i incensen com un Déu.

Una fàbrica de mitges de nilon, muntada amb maquinària moderna, cosa que es nega als fabricants tradicionals catalans, la qual competirà amb aquests amb l'avantatge dels privilegis oficials i la qual arruïnà algunes empreses més, i intensificant la crisi econòmica, mentre els corifeus de Franco seran més rics i els nord-americans extreuran d'Espanya unes pessetes més convertides en dòlars.

Aqueixa és la industrialització franquista i aqueix l'«ajut» dels imperialistes nord-americans.

Quan hom fa un examen de conjunt de les darreres accions dels treballadors en defensa de les reivindicacions econòmiques i socials, apareix en un primer pla la importància del paper que hi han jugat una gran quantitat d'enllaços sindicals.

No hi ha dubte que aquestes accions responen al natural malestar que existeix entre la classe obrera pel continuat empitjorament de les seves condicions de vida i que palesen, endemés, una clara elevació de la consciència de classe. Però és clar que el fet que en les darreres eleccions sindicals, els treballadors hagin pogut designar en gran nombre d'empreses i llocs de treball a companys seus que gaudeixen de llur confiança, ha afavorit considerablement aquelles accions. Si en calgués una prova, i el que podríem dir-ne una prova oficial, ens seria suministrada per les diverses mesures represives i d'intimidació, a les quals es lliuren els jerarques dels sindicats.

Per acostumats que estem el desvergonyit cinisme dels prohoms del règim, no és inútil subratllar que aquestes mesures represives del Governador Acedo eren preses només que unes setmanes més tard de l'enfàtic discurs que el Ministre Solís va fer a Barcelona davant dels enllaços sindicals congregats al Palau dels Esports.

El Ministre falangista, amb l'estil demagògic que li és propi els digué que calia que fossin «hombres de pela en pecho» i no mesells («lanudos», com digué ell) que diguessin que sí a tot. Acedo Colunga, dies després cantava una altra cançó...

No cal dir que aquesta duplicitat característica de les personalitats oficials ha estat comentada com cal a fàbriques i tallers. Una vegada més s'ha esquinçat de forma flagrant davant de gran quantitat de treballadors la trama de la demagogia sindical muntada pel règim.

Allò que principalment volem destacar en aquest comentari és la considerable importància que revesteix l'activitat dels enllaços sindicals —i que ha de revestir encara més— per a l'acció dels treballadors en defensa de llurs reivindicacions.

L'activitat dels enllaços i llur eficàcia depèn en una gran mesura del grau de confiança assolida entre llurs companys de treball, de llur pròpia decisió, però, sobretot i fonamentalment, dels sòlids lligams que hagin estat establerts entre aquesta activitat i el conjunt de la massa dels treballadors en el lloc de treball.

No és un atzar el fet que ha estat justament en aquelles empreses i fàbriques on els treballadors tenen enllaços que justifiquen llur confiança, on aquells en una àmplia unitat reivindicativa recolzen fermament, decididament, l'activitat dels enllaços en defensa de llurs reivindicacions, on diversos millores han estat arrencades i on n'hauran de seguir altres inevitablement.

També és un fet que, davant l'activitat de molts dels nous enllaços, nombrosos treballadors, que fins ara eren escèptics, han caput la real importància de l'activitat d'aquells, l'ajut que representa en les lluites reivindicatives i les perspectives que obre per a més importants accions.

Certament, existeix encara escepticisme i incomprensió en alguns nuclis treballadors en quant a les possibilitats dels enllaços. Això és deu a llur repugnància per Falange i pels jerarques sindicals, la qual no els deixa veure prou clara la conveniència de servir-se de les possibilitats legals, per reduïdes que siguin, com un mitjà de mobilització del conjunt dels treballadors i de fer avançar llur acció reivindicativa. Però aqueixes restes d'escepticisme i les incerteses que en deriven van desapareixent a mesura que prèn cos l'acció reivindicativa i que ressurten més clarament el

paper que juguen els enllaços sindical i llur acció legal. És precisament en l'acció que es veu clarament la seva importància.

Diverses accions reivindicatives dels treballadors, de les quals han donat compte darrerament alguns corresponsals de «Treball», constitueixen noves confirmacions del paper positiu dels enllaços i del fet que l'element decisiu en l'efectivitat de llur acció resideix en el recolzament ampli, unit i decidit dels treballadors d'aquells llocs de treball o, en un pla més ampli, d'un ram determinat.

Cal insistir en explicar el paper determinant i decisiu que pertoca jugar als enllaços sindicals en les fàbriques i altres llocs de treball; la importància per a tots els treballadors de recolzar en ells i recolzar-los per a la lluita reivindicativa; en una paraula, cal insistir en explicar els lligams estrets que s'han d'establir i mantenir entre els treballadors i els enllaços sindicals,

de totes les tendències i opinions, per damunt d'aquestes, units per a la lluita reivindicativa.

L'element fonamental i decisiu per a l'acció dels enllaços és que se sentin recolzats per la unitat més àmplia dels treballadors que representen. Que puguin parlar en nom dels centenars o milers de treballadors de la fàbrica o ram industrial. Que els jerarques i Direccions d'empresa sapiguin que darrera dels enllaços estan els treballadors units.

Una de les activitats més importants a hores d'ara per als obrers comunistes i altres obrers d'avantguarda és treballar incansablement per que el descontent per les pugues de preu i la negativa franquista a augmentar els salaris, que posa en moviment els treballadors, faci afermar la unitat d'acció de tots ells i la conjunció dels esforços propis amb els dels enllaços sindicals.

LA MENTIDA TE CAMES CURTES

La primera part del discurs del senyor Gual Villalbí a l'Institut d'Economia de l'Empresa, consistí en donar una explicació etimològica de les diferents versions de la paraula crisi: «depressió», «recessió», etc. Però allò que no explicà és l'arrel o la causa d'aquestes malalties del capitalisme, les quals estan en el fet que les relacions de producció ja no corresponen al desenrotllament de les forces productives.

Per a consolar els industrials de casa nostra, que senten la crisi trucar a llurs portes, el Ministre sense cartera els digué que la crisi no és «crisi»; que als Estats Units «la situació econòmica és delicada», que a França el 20 per cent de la indústria cotonera està parada, que a Anglaterra la situació econòmica «és motiu de preocupació», que a Alemanya Occidental l'economia «no es pot mantenir en les actuals proporcions».

Tot això es pot sintetitzar amb el refrany popular que diu: «Mal de molts, consol de tontos».

Però allí on el senyor Villalbí ha relliscat de grat o per força és quan digué que a la U.R.S.S. també hi ha símptomes de recessió, puix que —citem textualment— «Jruxtxev ha hagut de decretar la reducció de la jornada setmanal de treball, la qual cosa és símptoma que en el mercat no hi ha demanda equivalent que justifiqui la continuïtat d'aquell treball».

Aquesta afirmació no és fruit de la ignorància. El senyor Gual Villalbí, que es diu a l'ocasió «mestre en economia», té prous coneixements i informacions per a saber que la reducció de la setmana de treball a la U.R.S.S. i a tot altre país socialista no és símptoma de crisi, sinó de bonança. En primer lloc, els salaris i sous no solament no es rebaixen, sinó que s'elevaran i la producció no solament no disminuirà sinó que augmentarà mitjançant la millor utilització de la tècnica i la ciència modernes amb l'ampliació de fàbriques i instal·lacions existents i noves instal·lacions.

El projecte del pla de 7 anys que discutirà pròximament el XXI Congrés del Partit Comunista de la Unió Soviètica preveu un augment global de la producció industrial i agrícola d'un 80 per cent i... una nova reducció de la setmana de treball que quedarà en 35 hores en general i en 30 hores per als treballs més durs i per als adolescents, a base de la jornada de

set hores durant cinc dies i dos dies de festa setmanals.

Gràcies a la tècnica, posada al servei del poble, es produirà més, els treballadors guanyaran més, viuran millor i tindran més temps per al repós, l'esbarjo i llur elevació cultural.

Es evident que a la Unió Soviètica això és possible perquè no hi ha els grans capitalistes que s'enriqueixen amb la suor dels treballadors. Això al senyor Gual Villalbí no li agrada. Seria estrany que li agradés.

En el discurs que comentem, Gual Villalbí dedica una gran part a atacar la U.R.S.S. sense to ni so però amb un propòsit: contribuir a la campanya que els monopolistes desfermen arreu contra el món socialista. Els oients del senyor Villalbí saben, però, que la U.R.S.S. no té la culpa del fet que a Sabadell es tanquin fàbriques tèxtils i que el comerç i la indústria d'Espanya pateixin un considerable excès de «stocks».

Parlem clar i català: el món capitalista es troba en una crisi econòmica latent que s'agrava de més en més. El món socialista, en canvi, augmenta la producció —a Xina a ritmes sense precedent— i s'eleva el nivell de vida dels pobles. Hi ha més estudiants, millors serveis de sanitat, més desenvolupament científic, més benestar per a tots. Els monopolistes ho saben i, en llur fúria antisoviètica i anticomunista, arriben a dir mentides tan garrafals com les que ha pronunciat el senyor Gual.

Tanmateix, en l'auditori del Ministre sense cartera hi havia també gent que pensa amb el cap i que, qualsevol que sigui llur opinió sobre el règim polític de la U.R.S.S., sap molt bé la puixança amb què allí es desenrotlla la producció i s'eleva el nivell de vida material i cultural de tot el poble, assegurant harmònicament el creixement del consum cada vegada superior i la impossibilitat, allí, de crisis i recessions.

D'ací que es reforci en els medis industrials i comercials catalans el corrent d'opinió que exigeix que s'hi estableixin mercats d'intercanvi comercials, que obririen mercat a molts productes que avu no en tenen possibilitats de comprar avantatjament, no allò que ja sobra en el país com ocorre amb els sobrants agrícoles dels Estats Units, sinó allò que sigui més necessari per al desenvolupament de la nostra economia i per a la vida del nostre poble.